

Παναγιώτης Μαυροειδής

Σε ένα σημείωμά του στην εφημερίδα ΤΑ ΝΕΑ (Σάββατο 29/7), ο **Π.Κ. Ιωακειμίδης**, καθηγητής της ευρωπαϊκής πολιτικής και ενοποίησης στο Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης του Πανεπιστημίου Αθηνών, γράφει:

«Η χρήση του δημοψηφίσματος στον ευρωπαϊκό χώρο δεν έγινε «με φειδώ και περίσκεψη». Αντίθετα, έγινε με πολιτική απερισκεψία και με πολιτικές σκοπιμότητες, γεγονός που είχε ως συνέπεια να υπονομεύσει τελικά τη νομιμοποίηση της διαδικασίας της ευρωπαϊκής ενοποίησης».

Τι αφορούσαν όμως τα δημοψηφίσματα για τα οποία ο αρθρογράφος καταλογίζει «απερισκεψία»;

Η διενέργεια των δημοψηφισμάτων αυτών αφορούσε στην (εκ των υστέρων έστω) επικύρωση Συνθηκών (Συνθήκη Ευρωπαϊκής Ένωσης – Maastricht, Ευρωπαϊκό Σύνταγμα, Συνθήκη Νίκαιας, Συνθήκη Λισαβόνας) ή για την προσχώρηση ή μη χώρας σε ενοποιητικά σχήματα όπως αυτό της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης – ΟΝΕ (Σουηδία, Δανία). Ο αρθρογράφος αναφέρεται επίσης στο **ελληνικό δημοψήφισμα τον Ιούλιο του 2015**.

Με λίγα λόγια ο κόσμος κλήθηκε, όπου και όταν κλήθηκε να επικυρώσει ή να απορρίψει σοβαρότατες αποφάσεις που καθόριζαν τη ζωή γενεών ολόκληρων.

Ακριβώς για αυτό το λόγο όμως ο αρθρογράφος, γίνεται επικριτικός ως προς τη χρήση τους:

«Εκτίμηση μου είναι ότι όλα αυτά τα θέματα δεν είναι επιδεκτικά μιας δημοψηφισματικής απάντησης με ένα «ναι» ή «όχι». Είναι θέματα που απαιτούν ενδελεχή, ορθολογική συζήτηση που μπορεί να διεξαχθεί μόνο στο πλαίσιο των αντιπροσωπευτικών κοινοβουλευτικών σωμάτων».

Ο κύριος καθηγητής πριν απ' όλα ψεύδεται, μιας και δεν τον ενόχλησε η «περιοριστική» λογική του ΝΑΙ/ΟΧΙ (την οποία άλλωστε είχαν καθορίσει οι αντίστοιχες κυβερνήσεις και η γραφειοκρατία της ΕΕ), αλλά ακριβώς το αποτέλεσμα που ήταν ένα ηχηρό ΟΧΙ στις περισσότερες των παραπάνω περιπτώσεων.

Αποκαλύπτεται μόνος τους ανάγλυφα όταν αναφερόμενος στην περίπτωση του BREXIT, γράφει:

«στην περίπτωση αυτή δεν μπορεί να παραβλεφθεί το γεγονός ότι η δημοψηφισματική διαδικασία επέτρεψε την προβολή ενός απλουστευτικού και εν πολλοίς δημαγωγικού και λαϊκίστικου λόγου, κυρίως από τους υποστηρικτές της εξόδου (Brexiters)».

Με λίγα λόγια τα δημοψηφίσματα είναι αρνητικά, ακριβώς τότε που το αποτέλεσμά τους είναι αντίθετο με τη ...θεόσταλη επιλογή και προσταγή των αρχουσών τάξεων και της ελίτ του συνασπισμού τους που λέγεται Ευρωπαϊκή Ένωση!

Πρόκειται για **ανοιχτή εξύμνηση της πολιτικής απολυταρχίας**. Είναι δείγμα σήψης της αστικής δημοκρατίας, απέκδυσής της από το τυπικό δημοκρατικό της περιεχόμενο. Ειδικότερα, αποτελεί σημάδι απόλυτης αντιδραστικής κατάληξης της λεγόμενης «ευρωπαϊκής ιδέας;» που δήθεν ενσαρκώνει η ΕΕ.

Οι εκπρόσωποι της άρχουσας τάξης, μαζί και οι κονδυλοφόροι τους που κατά παραγγελία αναπαράγουν την αντίληψη που άλλοι γεννήθηκαν να αποφασίζουν και να διατάζουν και άλλοι για να υπακούσουν και να εκτελούν, δε μπορούν να κρύψουν το μίσος τους, μα και το φόβο τους για κάθε έννοια λαϊκής κυριαρχίας και παρέμβασης. Ακόμη και σε εκείνες τις μορφές που ως τώρα ήταν αποδεκτές εντός της αστικής δημοκρατίας.

Πρόκειται για μια σημαντική πλευρά που υποδηλώνει μια γενικότερη τάση απόλυτης πολιτικής αντιδραστικοποίησης του σύγχρονου καπιταλισμού, που δίνει διαφορετική διάσταση στη διεκδίκηση για τη δημοκρατία από μεριάς των εργατικών και κομμουνιστικών δυνάμεων.

Αξίζει να δούμε την υστερία με τις **Βαρουφακιάδες**, ακριβώς από αυτή τη σκοπιά.

Με την επικέντρωση σε σεξοπιπεράτες λεπτομέρειες του βιβλίου του **Υπουργού Οικονομικών του ΣΥΡΙΖΑ**, δηλαδή του αρχιτέκτονα της διαδικασίας υποταγής στις αποφάσεις του EUROGROUP και της προετοιμασίας του κόσμου για τη μνημονιακή συνέχεια,

είναι πολλοί αυτοί που επιχειρούν να **συσκοτίσουν** την ουσία.

Μεταξύ τους, ο ίδιος ο **Βαρουφάκης** που θα του άξιζε ένα λαϊκό Γουδή για εκείνη την επαίσχυντη συμφωνία του EUROGROUP της 20^{ης} Φεβρουαρίου του 2015.

Ανάμεσά τους, ο ίδιος ο **πρωθυπουργός Τσίπρας** που του αξίζει όλη η λαϊκή χλεύη όταν προσπαθεί να παρουσιάσει την επιλογή «μνημόνια και ότι να ναι, αρκεί εμείς να κυβερνάμε» ως απλή «φαιδρότητα» του Υπουργού του.

Δεν μπορεί φυσικά να πάρει κανείς στα σοβαρά το δήθεν μεγάλο έγκλημα της έκδοσης «παράλληλου» νομίσματος (καμία σχέση με έξοδο από την ευρωζώνη) στην μορφή των IOUs του ελληνικού δημοσίου για τις πληρωμές του. Αλήθεια οι πληρωμές με ομόλογα, με επιταγές, με απλές λογιστικές τραπεζικές εγγραφές, μα και με τα ίδια τα χαρτάκια του ευρώ (χαρτονομίσματα), είναι και όλα αυτά ...ασέβεια προς το θεό που ονομάζεται Ευρώ;

Τι πυροβολούν στα αλήθεια;

Αυτό που θέλουν να στήσουν στον τοίχο και να εξευτελίσουν, είναι κάθε μορφή και θεσμό (όπως το δημοψήφισμα), που ενέχει μεγαλύτερους για την κυρίαρχη πολιτική κινδύνους να χρησιμεύσει στην αμφισβήτησή της.

Μα και να εξαφανίσουν από τη λαϊκή μνήμη μια σημαντική στιγμή έκφρασης λαϊκών διαθέσεων αντίστασης στην ΕΕ , ταυτίζοντάς τες ακριβώς με περσόνες στυλ Βαρουφάκη και υποτακτικούς τύπου Τσίπρα.